

[Vagn Bro.]

skarp, og i flere tilfælde har det vist sig vanskeligt at afgøre, om et organ er statsligt eller kommunalt. Hvor en kommunal afgørelse har været indbragt for en statsmyndighed, har det dernæst i nogle tilfælde været utilfredsstillende, at ombudsmanden kun kan tage stilling til den overordnede statsmyndigheds afgørelse, men ikke til den kommunale myndigheds afgørelse eller behandling af sagen. Dette forhold er særlig kommet frem i klager over behandlingen af sager om skatteforhold og over afgørelser inden for den sociale forsyning, hvor de kommunale myndigheder i betydeligt omfang varetager opgaver på statens vegne.“

Det er min og mit partis anskuelse, at vi ikke i det lange løb kan opretholde sondringen mellem klager over staten og klager over kommunerne med de sidstes meget betydelige forvaltningsområde, men at der bør indrømmes en vis tilsvarende klageret over den kommunale administration. Det er mig således bekendt, at i slutningen af året 1957 forelå der henved 200 rent kommunale klager, hvortil kom et betydeligt antal blandede sager, med hensyn til hvilke sidste det efter min mening må siges at være uheldigt, at en kritik fra ombudsmanden kun kan omfatte den statslige myndigheds område, men altså ikke den egentlige tilgrundliggende kommunale administration. Jeg tror heller ikke, at folket forstår denne sondring, og jeg tror ikke, at den tryghed, som ombudsmandsinstitutionen uomtvisteligt har indført i administrationen under hensyn til lovens nuværende afgrænsning, kan opretholdes, hvis den store kommunale administration holdes udenfor — og jeg tør nok sige, at der er vist ingen tvivl om, at der er skabt en stor tryghed; det tror jeg ikke mange vil protestere imod. Det var måske ikke som minister, at den højtærede økonomiminister ved lovens sidste revision udtalte lignende ord, men jeg kan ikke tænke mig, at den højtærede minister indtil dato har ændret mening. Det forekommer mig

derfor, at det høje justitsministerium måske nok kunne have handlet noget hurtigere, så sandt som forholdet er det, at vi også har erfaringer fra vore broderlande Sverige og Finland.

Jeg er helt indforstået med, at forholdene i disse lande ikke ganske kan sammenlignes med vore, men jeg må dog sige, at folkekarakter, levestet og statslige og kommunale forhold ikke er så forskellige for disse lande, at man tør benægte, at det forhold herhjemme i høj grad må tages i betragtning, at man netop i disse lande har fundet det nødvendigt — og derfor formentlig gavnligt — at borgerne dér også kan indbringe klager over den kommunale forvaltning helt eller delvis for ombudsmanden.

Jeg erkender, at på disse områder går det måske både i administration og i lovgivning langsomt, og idet jeg anbefaler det foreliggende lovforslag, vil jeg dog henstille, at den høje regering meget hurtigt i det kommende folketingsår, 1958-59, får tilendebragt sine overvejelser; jeg kan føje til, at jeg håber, det bliver i positiv retning, da jeg ikke tvivler om, at denne lovgivningsændring vil presse sig stærkere og stærkere på.

Som bilag til lovforslaget foreligger en skrivelse af 13. januar 1958 fra Den danske Købstadforening, De samvirkende Sognerådsforeninger i Danmark, Foreningen „Bymæssige Kommuner“ og Amsrådsforeningen i Danmark, der polemiserer imod den omtalte udvidelse af ombudsmandens myndighedsområde. Skrivelsen slutter dog med, at man henstiller, at overvejelserne vedrørende den foreslåede reform i hvert fald foreløbig stilles i bero i nogle år. Det er altså ikke nogen afvisning, men jeg tillader mig at mene, at de nævnte kommunale organisationer ikke ganske har overvejet alle sagens konsekvenser. I mellemtiden er der for øvrigt sket dette, at der er kommet nye kommunale råd. Jeg har det indtryk, at disse fire store kommunale organisationer har hævdet det standpunkt, at en udvidelse af virksomhedsområdet for ombudsmanden